Ч. 107 Субота 15 (27) мая 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Ситуация змінила ся. — Вчерашне засїдане екзекутивного комітету правиці і комунїкат о нїм. — Також знак часу, або Комаров і росийске міністерство. — Зі всхідної Азиї. — Мова ся мовить а хлїб ся їсть, або — збровня Туреччини).

З Відня доносять, що ситуация зовсїм змінила ся і то несподївано. Здавало ся, що переговори в справі угоди з Угорщиною розібють ся, бо вже заповіджений був виїзд угорских міністрів фінансів і торговлї, а мав ще лиш остати ся президент угорских міністрів Сель, щоби виждати, що ґр. Тун остаточно рішить, коли нараз ситуация зовсїм змінила ся. Є. Вел. Цїсар приняв перед полуднем ґр. Туна і Селя та поручив їм, щоби они вели і дальше переговори та старали ся о зближенє займаних обома правительствами становищ. Сель скликав тогди в полуднє угорских міністрів і предложив їм порученє Монарха. В виду того позістали всї угорскі міністри у Відни і переговори розпочали ся дальше. По полудни був на авдиенциї у Цїсаря міністер др. Кайцль, котрий вернувши від Цїсаря конферував зараз з угорским міністром фінансів Люкачем через кілька годин. За той час конферував Сель з міністром ґр. Ґолуховским, котрий також був перед тим на авдиенциї у Цїсаря. Угорскі міністри позістануть тепер у Відни аж до недїлї і здає ся, що знайде ся якийсь спосіб залагодженя угоди.

Вчера пополудни відбуло ся засїданє екзекутивного комітету правиці, на котрім явив ся також президент міністрів ґр. Тун і міністер торговлї бар. Діпавлї. Др. Кайцль прибув був лиш на короткий час а відтак мусїв знов вийти. Засїданє тревало дві години. По офіцияльнім повитаню забрав зараз слово ґр. Тун і дав поясненє о угоді. Бесїду закінчив ґр. Тун тим, що від патриотизму партий правиці сподїває ся, що в тій критичній хвили схотять єго підперти. О засїданю видано слїдуючий комунїкат:

Відповідно до бажань висказаних поодинокими партиями правиці дня 8 с. м., скликаний на нинї екзекутивний комітет відрочив на разї зі взгляду на теперішну ситуацию політичну обговоренє первістно намірених справ, а за то відбули ся довгі і основні наради в справі теперішних переговорів що до угоди з Угорщиною. Опісля ухвалено однодушно що слїдує: Екзекутивний комітет правиці висказує знову готовість більшости до спільного дїланя всїми силами, щоби довести до кінця справедливу для обох половин монархії угоду — та жалує дуже того, що парляментарне залагодженє предложень угодових було неможливе. Екзекутивний комітет похвалює вповнї становище, заняте правительством при дотеперішних переговорах з Угорщиною і готов в тій акциї удїлити правительству кождої хвилї безвзглядної підпори. Дальші наради комітету відбудуть ся в найблизших днях.

Бюро Вольфа доносить, що росийске міністерство не затвердило вибору звістного полковника (званого також ґенералом) Комарова, редактора росийскої ґазети „Сьвєт", на предсїдателя „славяньского благотворительного комітету" в Петербурзї. З тої причини відбули ся нові збори того товариства в цїли вибору предсїдателя і віцепредсїдателя. Однакож з причини бурливих сцен на зборах не прийшло до вибору. Факт, що міністерство не хотїло затвердити вибору Комарова, можна уважати також знаком часу. Правительство росийске, значить ся, урядова Росия, не хоче, щоби побіч него виступала тепер неурядова Росия, котрої операция відбула ся доси виключно лиш на самих Славянах, жиючих поза границями Росиї. Тепер суть для Росиї важнїйші справи і їй скорше потрібний „хіньский" благотворительний комітет, і тому „славяньский" мусить мовчати, до чого полк. Комаров мабуть неспосібний.

До „Times" доносять з Пекіну під датою 23 с. м., що Цунґ-лї-Ямен одержав депешу від британьского посла в Пекінї, в котрій містить ся повідомленє амбасадора в Петербурзї, що міністер справ заграничних ґр. Муравєв сказав амбасадорови, що Росия не має ніяких жадань в справі зелїзниці з Манджуриї до Пекіну; она лиш просила, щоби хіньске правительство в такім случаю, коли би о будову тої зелїзниці старали ся росийскі піддані, в засаді признало їм то право. Але Хінцї знають, що Росия, коли чого хоче, то не просить і не церемонить ся, отже й сьміють ся з тої анґлійскої депеші, бо фактом єсть, що Росия рішила ся повести зелїзницю з Манджуриї аж до Пекіну.

Туреччина видко дуже добре памятає на

---

1)

ВІКТОРИЯ.

Істория одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

I.

Син мельника проходжував ся і думав. То був сильний чотирнайцятьлїтний хлопець, осмалений від вітру і сонця, повний найріжнїйших гадок.

Як доросте, стане фабрикантом сїрників. Як то небезпечно, коли він буде ходити з пальцями омоченими в сїрці і фосфорі, так, що нїхто не буде мати відваги привитати ся з ним! А яку повагу мав би він між своїми товаришами задля свого небезпечного ремесла!

Оглянув ся за своїми птицями в лїсї. Він знав їх всїх, знав, де лежать їх гнїзда, розумів їх крики і відповідав ріжними окликами. Нераз приносив їм галушки з тїста, що місив сам з муки в млинї свого вітця.

Всї ті дерева вздовж лїсної стежки були єго добрі знакомі. На веснї точив сок з їх пнїв, а в зимі був немов їх малим вітцем, обтрясав з них снїг і підносив галузки до гори. А навіть там в горі в опущенім ґранїтнім ломі нї один камінь не був для него чужий, він вирізував на них букви і знаки, поуставляв їх і упорядкував як громадян довкола душпастиря. Найчуднїйші річи на сьвітї дїяли ся в тім старім ґранїтнім ломі.

Завернув на бічну стежку і прийшов над став в долинї; млин молов, довкола него роздавав ся великий і тяжкий гамір. Він привик ходити туди і голосно до себе говорити; кожда перла піни мала немов окреме мале житє для себе, о котрім можна було говорити, а там при гати спадала вода просто в долину і виглядала як біла тканина, вивішена до сушеня. В ставі понизше водопаду були риби; він стояв там нераз з своєю вудкою.

Як виросте, буде нурком, певне буде ним. Зійде з покладу корабля до води і прийде під водою у чужі краї і царства, де стоять пречудні лїси і колишуть ся сюди і туди, а на днї стоїть замок з коралїв. А з одного вікна киває на него царівна і кличе: „Ходи сюди!"

Втім почув за собою своє імя; то отець стояв і кричав до него:

— Іване!.... З замку присилали за тобою. Маєш перевезти молодих паничів на остров.

Він чим скорше вибрав ся в дорогу. Синови мельника зроблено нову і велику ласку.

* * *

Двір лежав серед зелени як малий замок, ба, як величезна палата в самотї. Був то біло мальований, деревляний будинок з численними луковатими вікнами в стїнах і в крівли, а з округлої вежі повівала все хоругов, коли гостї були дома. Люди називали той дім замком. Перед домом простирав ся з одної сторони вузкий морский залив а з другої великі лїси; в віддаленю видко було кілька малих селяньских хат.

Іван пішов до помоста, аби забрати паничів. Він знав їх вже перше; то були дїти пана замку і їх товариші з міста. Всї мали високі чоботи до бродженя у водї; але Вікторию, що була обута в черевики запинані на спряжку і не мала більше як десять лїт, треба було перенести на берег, коли приплили до острова.

— Перенести тебе? — спитав Іван.

— Чи вільно менї то зробити? — сказав Отто, панич з міста, що був вже раз при сповіди і взяв єї на руки.

Іван стояв в човнї і дивив ся як єї поніс панич на сухий берег та чув, як она дякувала. Відтак крикнув до него Отто:

— Тепер будеш уважати на човно — як він властиво називає ся?

— Іван — відповіла Вікторня. — Він буде уважати.

Іван лишив ся. Всї другі пішли з кошиками в глубину острова, аби глядати яєць. Він стояв хвильку і роздумував; бувби радо пішов з ними, а човно можна було витягнути на берег. За тяжке? Не було за тяжке. Він вхопив рукою човно і потягнув єго кілька кроків з води.

Чув як молоде товариство, що віддалювало ся від него, сьміяло ся і розмавляло. Добре — до побаченя! Але они могли єго цїлком безпечно взяти з собою. Він знав гнїзда і міг би був їх туди повести, в чудні, скриті печери в горі, де сидїли якісь хижі птиці з щетиною на дзюбах. Раз бачив він там ласицю.

Трутив човно назад у воду і поплив довкола острова на другий бік. Він веслував до берега, коли до него доніс ся крик:

— Вертай назад. Полошиш птиці!

приповідку: „Мова ся мовить, а хліб ся їсть“, або конференция в Газї радить, а войско збро-їть ся. З Константинополя доносять іменно, що султан видав іраде о утвореню 496 нових баталїонів ілаве (доповняючої резерви) при корпусах в Константинополи, Адріянополи, Солуни, Ерзінґияні і Дамаску. До сего числа не вчислено однакож тих новоутворених 170 баталїонів в Адріянополи і Солуни, а з того виходить, що коли се нове розпоряджене султана буде переведене, то турецка армія скріпить ся о 666 нових баталїонів. Мабуть то все для удержаня мира і показаня практичности конференциї в Газї.

Новинки.

Львів дня 26-го мая 1899.

— **Перенесеня.** II. Мінїстер судівництва перенїс нотаря Володисл. Яницкого з Радимна до Перемишля.

— **Вісти з островів Гавайских.** Якось в марті с. р. о. А. Бончевский в північній Америцї дістав аж два листи від наших людий з островів Гавайских з запитанем: чи они не могли би бути приняті до „Руско-Народ. Союза“. О. Бончевский віднисав їм і просив, щоби де-що більше подали о наших заточниках на тих островах. Одну відповідь одержав він дня 4-го цьвітня с. р. і де-що інтереснїйшого подає з неї:

„Папайков (Papaikow) 11 априля 1899.

Сл. І. Хр. Отче Дух.

Лист отримали-сьмо і дві устави „Р. Н. Союза“, але одна пропала і не знаємо, де ся дїла. Листи до нас часто не доходять і через тоє мусимо посилати за рецепісом і не знаємо, котрі то почти так нищать. Ту в Гонолюлю є наші люди при почтї, то може через те. Тепер доношу вам о наших людях: Они з повіта чортківского; є нас ту з Косова 21 в Папайков, Ономея і Гоному, з села Павшівка 8 хлопців, зі Слобідки також 6, а решту людий порозвозили по островах і не знати, як они звуть ся. Пізнїйше опишу о них. Нас ту запровадив аґент Міслер. Він писав листи до Галичини, щоби люди їхали, шифи за дармо; а нарід поїхав і порозсїдав ся по островах Гавайских. Нарід ту робить на плянтациях цукрових коло тростини і заробляє місячно 18 долярів. Але місяць трудно вибути, така робота тяжка, а вікт ту дуже дорогий: що заробить чоловік, то всьо в его склепі лиши. То чиста панщина, як була в Галичинї перше. Сими часами 5 цьвітня втїкало трох людий о 6-ій год. вечером на шифу до St. Francisko і їх полапали і вкарали по 4 доляри. Отже они питали того боса, чи можна сплатити за контракт? а він каже: — по 100 долярів за одного чоловіка, та й мусїли піити до роботи, як перше. Пізнїйше опишемо вам більше, а тепер кланяємо ся до вас всї Русини, близькі і дальші.— *Микола Головатий*“.

— **Еміґрация.** З Сриакївки коло Борщева виїхало дня 20-го с. м. около 80 осіб до Канади. Причиною еміґрациї був брак зарібку, а по части і надія на лучшу долю за океаном. — Дня 19-го с. м. переїхало на Тернопіль до Канади 40 осіб з Глубічка (пов. борщівского), а з сел Ланівців, Сковятиня, Пищатинцїв і Більча разом 170 осіб; з Глубічка вже минувшого місяця виїхало около 60 осіб, а до 140 осіб внесло поданя до старостра о пашпорти і лагодять ся до еміґрациї.

— **Кровава контрабанда.** Міский стражник, що стояв на акцизовій лїнії, перехопив якогось жидика, як перекрадав ся з неоплаченою горівкою і хотїв его відвести до маґістрату. Але обох їх окружила товпа, що хотїла відбити сторожеви его жертву. Стражник ужив шаблї і поранив сильно шевця Вінкентия Ярославского і субєкта Рубіна Шнапіка, що напирали на него найбільше.

— **Пригода на зелїзничім шляху.** Блискавичний поїзд, що ішов зі Львова до Черновець, захопив дня 17-го с. м. на отвертій рамці в Шипинцях коло Лужан на Буковинї переїзджаючий саме в тій хвили селяньский віз і розбив его на куснико. Сполошені конї утїкли з передною частию воза і тому завдячують два селяни, що їхали на возї, своє житє, бо лиш легко покалїчили ся. Будника, що не замкнув рамци і в той спосіб став ся винний нещастю, потягнено до судової відвічальности.

— **Огні.** З Сокальщини пишуть нам: В селї Угринові, повіта сокальского, дня 20. мая с. р. межи 9—10 годиною рано, вибух пожар в забудованю зарібника Луця Кашуби з невідомої доси причини, і до 2 годин знищив 5 домів мешкальних, одну стодолу і кілька хлївів, а в додатку і касарню ц. к. жандармериї. З людий нїхто не погиб. Також згоріло богато одежи і инших движимостий. Шкода виносить около 7000 зр. а була обезпечена на 4890 зр. в товаристві „Днїстер“ і товаристві краківскім. На місце пожару перша явила ся сторожа пожарна місцева, а опісля з Нисмич, Тудоркович, Попович, Війславич і Старгорода, враз з своїми сикавками і акцию ратункову енерґічно розвинули та огонь злокалізовали, а то помимо посухи і гущавини. Межи сторожами пожарними відзначив ся Гнат Сава і Іван Вербівский (Андреїв) з Угринова, також сторожа пожарна з Нисмич і Тудоркович, вкінци і всїм прочим належить ся похвала. Тут треба піднести заслуги підчас пожару о. Смулки гр. кат. пароха з Угринова, пп. Когларжа ц. к. вахмістра жандармериї, Малика ц. к. респициента сторожи скарбової, Вільчика ц. к. надстражника скарб. і Жебровского ц. к. стражника сторожи скарб. Честь їм і похвала. Дальше мельникови Н. Грабовскому і его челядникови належала би ся нетілько похвала, але й нагорода, бо они не допустили до того, щоби стодола Юрка Сича зайняла ся, в наслїдок чого огонь міг розширити ся. Найнебезпечнїйше що було, то патрони, які находили ся в маґазинї ц. к. жандармериї в паках для ополченцїв, коли позагрівали ся, дуже стріляли і страшно було приступити до ратунку а нарід мусїв утїкати далеко від сего місця.

— **Малий злочинець.** На подвірю дому під ч. 61 при ул. Жовківскій у Львові бавила ся в четвер під доглядом няньки мала дитина. До тої забави прилучив ся 9-лїтний Емиль Блянк, що небавом змінив веселу забаву на докучанє і битє дитини. Видячи то нянька, Паранька Дац, кілька разів упоминала хлопця, аби не бив дитини, а коли то не помогло, хотїла его силою вигнати з подвіря. Тодї хлопчище розлючений вхопив ніж і пробив Дацівну. Кровію облиту відставлено до стациї ратункової, де єї перевязано рану.

— Я хотїв вам лиш показати, де сидить ласиця — відповів питаючим голосом. Чекав хвильку. — А відтак могли би ми викурити печеру. Я маю з собою сїрники.

Не дістав нїякої відповіди. Завернув човно і поплив назад до місця, де був перше причалив з дїтьми. Там витягнув човно на берег.

Як буде великий, купить від султана остров і заборонить всїм приступу до него. Лодка з пушками буде стерегти его берегів. „Ваша Сьвітлість“ — донесуть тодї невільники — човно лежить там на скалах, на котрих зупинила ся. Молоді люди, що в нім сидять погибнуть“. — „Нехай гинуть!“ — відповість він.

— Ваша Сьвітлість, они кличуть о поміч, ми можемо їх ще уратувати, а між ними есть якась біло одїта женщина.

— Ратуйте єї! — приказує він громовим голосом. Так представляє він собі дїти з замку по многих лїтах, а Вікторция кидаєсь ему до ніг і дякує за вирятуванє. „Нема за що дякувати, я зробив лиш мій обовязок“ — відповідає він. — „Ходїть собі по моїх краях, куди схочете“. А відтак велить впустити товариство до своєї палати і угостить їх на золотих тарелях, а триста чорних невільниць буде співати і танцювати цїлу ніч. Але коли дїти з замку схотять назад від'їхати, то Вікторция не зможе того зробити; она кине ся перед ним на землю і буде плакати, бо любить его. — „Позвольте менї тут лишити ся, не відпихайте мене від себе, Ваша Сьвітлість, зробіть мене своєю невільницею“. —

Зворушений, іде в глубину острова. Він виратує дїти. Хто знає, може они тепер заблудили на острові? Може Вікторция повисла де між двома скалами і не може освободити ся? А він лиш потребує витягнути руку, аби її подати поміч.

Але дїти видивили ся на него зачудовані, коли він прийшов. Чи лишив човно?

— Я роблю тебе відвічальним за човно — сказав Отто.

— Я мігби вам показати, де ростуть суницї — сказав Іван питаючим тоном.

Мале товариство мовчало. Лиш Вікторция спитала:

— Ах! Де?

Але міский панич сказав:

— Тепер не маємо часу тим займати ся.

Іван знов відозвав ся:

— Я знаю також, де можна найти мушлї.

Знов мовчанє.

— Чи суть в них перли? — спитав Отто.

— Погадай собі, як би так найшлись там перли! — сказала Вікторция.

Іван відповів: нї, того він не знає; але мушлї лежать далеко від берега на білім піску; треба там їхати човном, а відтак нуряти ся за ними.

Тепер висьміяно ту гадку а Отто замітив:

— О, ти виглядаєш як раз на нурця.

Іван почав тяжко віддихати.

— Як хочете, то я вилїзу там на шпиль гори і спущу звідтам великий камінь в море — сказав.

— На що?

— Ах — нї на що. Але ви могли би придивляти ся.

Але й того предложеня не принято і Іван змовчав засоромлений. Відтак почав здалека від инших на другім кінци острова глядати яєць.

Коли відтак цїле товариство зібрало ся знов на долинї коло човна, мав Іван більше яєць як другі. Він ніс їх обережно в шапцї.

— Яким способом найшов ти тілько яєць? — спитав міский панич.

— Я знаю, де суть гнїзда — відповів щасливий Іван. — Тепер, Вікторцие, положу їх тут коло твоїх.

— Стій! — крикнув Отто. — На що ти то робиш.

Всї видивили ся на него. Отто показав на шапку і спитав:

— Хто менї заручить, що шапка чиста?

Іван не сказав нїчого. Єго щастє скоро проминуло. Він пішов з яйцями назад в глубину острова.

— Що він робить? Де він іде? — спитав Отто нетерпеливо.

— Куди ти ідеш, Іване? — крикнула Вікторция і побігла за ним.

Він задержав ся і відповів тихо:

— Покладу яйця назад до гнїзд.

Стояли хвильку і дивили ся на себе.

— А потім піду нинї пополудни до каменолому — сказав Іван.

Она не відповіла нїчого.

— Тодї міг би я тобі показати печеру.

— Коли я бою ся — відповіла. — Ти казав, що она така темна.

Іван усьміхнув ся на ті слова помимо великого жалю і сказав відважно:

— Алеж я буду при тобі!

* * *

Він заєдно бавив ся там на горі в старім, ґранїтнім ломі. Люди чули, як він там працював і сам до себе говорив, деколи був сьвященником і правив службу Божу.

Від давна були ті ломи опущені, тепер ріс мох на каміню і всї слїди людскої руки щезли. Але там в печері зробив син мельника лад і всьо хорошо прикрасив; там мешкав він як ватажко найхоробрїйшої шайки опришків.

Він дзвонить срібним дзвінком. Малий чоловічок, карлик з диямантовою спряжкою на шапцї вбігає. То служачий. Кланяє ся аж до землї. „Як прийде царівна Вікторция, то уведи єї сюди“ — говорить Іван голосно. Карлик кланяє ся знов до землї і зникає. Іван простягає ся вигідно на мягкім дивані і гадає. Там попросить єї сїдати і подасть їй найлїпші ласощі в срібних і золотих судинах; печеру осьвітлить ватра; за тяжкими, золотом тканими занавісами буде стояти єї постіль, а дванайцять лицарів буде стояти перед печерою на вартї.

Іван встає, вилазить з печерн і наслухує. Щось шелестить поміж галузєм і листєм корчїв на стежцї в долинї.

— Вікторцие! — кличе.

— Я тут! — звучить відповідь.

Він іде їй на стрічу.

— Я властиво не маю відваги — каже она.

— **Добрі очи** зелїзничого машиніста Міного, що провадив онногди краківский курієрский поїзд, виратували житє чоловікови. Именно в ночи між 12-ою а 1-ою годиною побачив машиніст на шинах перед стацією Костиска лежачого чоловіка. В однїй хвили задержав поїзд і тодї показало ся, що то лежить якийсь робітник, цїлком запитий. Пяницю віддано в руки поліциї, де — коли переспав ся — оповів, що назива ся Мартин Лозиньскиї, есть родом з Ляцкої Волї і що не тямить, куди iшов і що з ним стало ся.

— **З Бариша** (коло Монастириск) пишуть, що там в ночи з 23 на 24 с. м. сьміливі злодїї украли з фільварку лат. пароха пару ковий 15-ої міри (один трирічний, а другий пятирічний) враз з упряжию і візком. Злодїї, як показує ся, навіть сьвітили собі в стайни. Доси они ще не зістали висліджені.

— **Вистава худоби** відбула ся в Яблонові під Коломиєю. Нагород роздано взагалї в сумі 265 зр., а найкрасші окази представив селянин Григорчук з Дядьковець і Маковійчук з Коломиї. Вистава та була устроєна з порученя Видїлу краєвого.

— **Огонь.** В Козлові, бережаньского повіта, знищив огонь 15-го с. м. вісїм сїльских загород з господарскими будинками із збіжем та пашою. Шкоду обчисляють на 4.300 зр. В наслїдок попареня умерла одна жінка.

— **На кару смерти** засудив онногди станиславівский трибунал Михайла Бакоя з Волосова за убитє власного вітця.

— **Новобранцї в европейских державах.** В 1898 роцї затягнули до військової служби: Австрия на 45·4 міліонів жителїв 129.300 новобранцїв. Росия (115.8 міл. жит.) 292.300. Нїмеччина (54·3 міл. жит.) 224.838. Франция (38·5 міл. жит.) 264.060. Італїя (31·3 міл. жит.) 96.000 новобранцїв. Взявши процентово, то в відношеню до числа жителїв покликала до війска людий: Австрия 0·28%, Росия 0·27%, Нїмеччина 0·5%, Франция 0·7% а Італїя 0·3%. Служба військова триває (в лїнїї) майже всюди три роки, в Росиї пять лїт. Найбільше людий бере проте до війска Франция, найменше Росия, а відтак Австро-Угорщина.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 26 мая. Вчера радили тут також комісиї поодиноких клюбів правиці. У віцепрезидента палати послів Ферянчича відбула ся нарада репрезентантів християньско-славяньского клюбу, в котрій взяли участь пос. Барвіньский, Булят і Повше.

Відень 26 мая. Після Pol. Corr. опозиция в італїяньскім парляментї готова з цїлою силою виступити против правительства по єго заяві в справі хіньского заливу Санмун. — Президент палати Цанарделя уступає рішучо.

Риґа 26 мая. Розрухи робітників повторили ся і прибрали дуже грізний характер; 16 осіб має бути убитих. Оголошено малий стан облоги.

Москва 26 мая. На курскім двірци зелїзничім виховзнув ся поїзд з шин, в наслїдок чого розбило ся 11 ваґонів і кількох людий есть тяжко поранених.

Мадрид 26 мая. Помер тут вчера Кастеляр.

Переписка зі всїми і для всїх.

М. Х. в Яворові: В Ставропигійскій книгарни можете дістати ось такі ноти на цитру: Три народні пісні Кумановского 25 кр. Путпурі з народних пісень Зарицкого цїна також мало що більша як попередного твору. Специяльно думок і коломийок, не знаємо де би дістати. Спитайте може листовно пп. учителїв гри на цитрі у Львові Є. Калиновского ул. Жулїньского ч. 7 і Вол. Маньковского ул. Малецкого ч. 10. — **Антін з Заліся над Збручем:** Wyciąg z regulaminu wojsk. можете дістати в книгарни Seyfart i Czajkowski Львів, Ринок 24.; цїна 20 кр. Dienstes-Reglement цїна 50, Exerzir-Reglem. дістанете там також більше меньше в такій самій цїнї. — **Евг. Лоп. в С.:** О тім, щоби Ви одержали яку посаду при зелїзници, не ма й бесїди; що найбільше могли би Ви стати за простого робітника, а тогди поволи, по роках може би й надано Вам яку маленьку посаду. Остаточно були би Ви все-таки слугою. Тимчасом Ви маєте ґрунт, правда маленький, але все-таки власність даюча підставу до дальшого дорібку і до независимого становища. Наша рада була би длятого така: Лишайте ся на ґрунтї і беріть ся до господарки, але до розумної господарки. Але розумної господарки треба научити ся. Длятого радили би ми Вам вступити до школи рільничої в Бережници коло Стрия; там можете навіть дістати через цїлий час науки безплатне удержанє. Але ось в тім біда, що поданє треба внести найдальше до 30 мая, а заким Ви отсе прочитаєте і вистараєте ся о потрібні до поданя документи (метрика, сьвідоцтва шкільні — Ви можете ще приложити і сьвідоцтво з курсу доповняючого — сьвідоцтво моральности, сьвідоцтво дотеперішного занятя, сьвідоцтво лїкаря), то і речинець мине. Але Ви могли би вступити до тої школи ще в слїдуючім роцї. Вивчивши ся господарства беріть ся до роботи. Господарство рільне має тілько всїляких галузий, що можна з кождої щось потягнути, скоро уміє ся бодай трохи лїпше господарити, як господарять наші люди. При помочи родителїв і рідні зможете збільшити господарство і не лиш забезпечити собі але й прочим братям і сестрам будучність. Читайте також пильно господарску часть в „Народ. Часописи". Скоро она буде Вам подобати ся і Ви з цїкавостию будете єї читати, то з Вас буде господар і пан; скоро же она Вам не припаде до смаку, то видко буде, що Вам нїкуди до панованя, що Ви призначені на вічного слугу. — Або може коли маєте охоту, старайте ся вступити на крамарску практику до „Народ. Торговлї" а з часом можете виробити ся на купця і бути собі чоловіком независимим і маючим. Лиш не вибирайте ся на службу, коли маєте ще який такий власний кутик. Наймит завсїгди наймитом, чи він у господаря, чи при зелїзници або чи жидови воду носить. — **П. В. Снят. с. Русів.:** Нема анї води анї такого мила, щоби від него волосе на лици не виростало, або коли виросте, щоби повипадало. Можна так зробити, щоби волосе повипадало, але то міг би зробити лиш лїкар і то річ дорога, а при тім навіть і трохи болюча. — А що робити, щоби волос кучерявив ся? — Чи гадаєте, що то дуже красно, як чоловік ходить такий кудлатий як пудель або як баран? То лиш прості люди ще дуже любують ся в штучнім кучерявім волосю. Коли оно з природи кучеряве, то нехай собі буде, оно тогди й красне, бо природне; але штучні кучери погані. Масти на то, щоби волосе кучерявило ся, нема; всїлякі захвалювані на то масти, як н. пр. масть резедова і т. п то лиш просте обманьство. Лиш фризиер може позапікати волосе і поробити кучері. Женщини уживають до штучного карбованя волося відповідних до того шпильок або закручують волосе паперцями. — **Т. М.:** Коли хочете брати паспорт на виїзд за границю, то мусите особисто зголосити ся в своїм старостві в бюрі паспортовім і зложити 1 зр. на стемпель, при тім мусять вас описати в паспортї. Коли їде і жена, то в паспортї напишуть лиш Н. Н. з женою. Опісля мусите паспорт предложити в росийскім консуляті до візи і заплатити за то 3 зр. Przewodnik po Krakowie дістанете в книгарни Seyfart i Czajkowski цїна 1 зр. 40 кр. Przewodnik po Warszawie цїна 2 зр. — **А. К. Чортків:** Невильосовані. — **А. К. Горошова:** Невильосований. — **К. К. в К.:** Червоного хреста італ. і сербскі не вильосовані; в Базилїка і Josziw не маємо ще повного спису; але що до сих послїдних льосів то між головними виграними нема; як би у Вашім льосї було 9 замість 0 то була би припала виграна 15.000. Щастє оминуло.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Він здвигає плечима і каже:

— Я як раз був там. Лише що звідтам іду.

Ідуть обоє до печери. Він показує їй сиджене на однім камени і каже:

— На тім камени сидів великан.

— Ох! Не говори більше о тім; не оповідай менї! Ти не бояв ся?

— Нї!

— Але ти казав, що він мав лиш одно око, а хто має одно око, то злий дух.

Іван надумував ся.

— Він мав двоє очий, але на одно був слїпий. Він сам то казав.

— Чи він ще що більше говорив? Нї, не оповідай менї.

— Питав, чи я хочу єму служити.

— А ти певне сказав, що не хочеш? Нехай тебе Бог боронить перед тим!

— Я не сказав, що нї.

— Чи ти одурів? Хочеш, аби тебе замкнув в скалї?

— Не знаю. На сьвітї так зле.

Мовчанє.

— Від коли суть тут ті хлопцї з міста, то ти лиш з ними заходиш ся — говорить він.

Знов мовчанє.

Іван каже дальше:

— Але я сильнїйший, як іде о то, аби тебе нести і висадити в човно, як котрий небудь з них. Я пересьвідчений, що міг би тебе держати цїлу годину. Диви!

Він взяв єї на руки і підніс. Она обіймила єго за шию.

— Так, але не держи мене довше.

Він поставив єї на землю, а она сказала:

— Але й Отто сильний. Він вже бив ся з дорослими людьми.

Іван питає недовірчиво:

— З дорослими людьми?

— А з дорослими. В містї.

Мовчанє. Іван над чимсь думає.

— Отже так, то скінчена річ — сказав. — Вже знаю, що зроблю.

— Що?

— Найму ся великанови.

— Нї, чи ти цїлком зійшов з розуму, що? — кричить Вікторния.

— А, менї всьо одно. Таки так зроблю.

Вікториня гадає над виходом з тої справи.

— А може він і не прийде більше?

Іван відповідає:

— Прийде!

— Сюди? — питає Вікториня скоро.

— Так!

Вікториня встає і наближає ся до виходу.

— Ходім звідси.

— Нема чого спішити ся — каже Іван, що сам поблїд — бо перед ночию не прийде. О півночи.

Вікториня успокоює ся і хоче знов сїдати. Але Іванови тяжко побороти страх, який сам викликав, єму в печері не конче безпечно і він каже:

— Як так конче хочеш вийти, то я на дворі покажу тобі камінь, де я вирізав твоє імя.

Они вилазять з печери і находять камінь. Вікториня горда з того і щаслива. Іван зворушений, він плакав би і каже:

— Коли на него подивиш ся, то може часом погадаеш на мене, як мене не буде.

— О, певне — відповідає Вікториня. — Але ти знов вернеш?

— Бог знає. Нї, я здаєть ся вже не верну.

Они вертають до дому. Іванови збирає ся на плач.

— То бувай здоров — каже Вікториня.

— Нї, я тебе ще трохи проведу. — То що она може так легко і безсердечно сказати єму: прощай, огірчує єго, в єго враненій души будить ся гнїв. Він нараз задержує ся і каже з справедливим обуренєм:

— Але я тобі ще скажу, Вікториє, що нїкого не будеш мати, хто би був так добрий для тебе як я. То тобі ще скажу.

— Але Отто також добрий — відзиваєсь она.

— Про мене, бери єго!

Ідуть мовчки кілька кроків.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).